

DIA DEL SEMINARI 2023

Tradicionalment, la solemnitat de Sant Josep va vinculada amb el Dia del Seminari. Aquesta vinculació significa que en aquest dia es duu a terme la campanya de sensibilització de cara a les vocacions al ministeri presbiteral. Vivim temps complexos pel que fa al tema vocacional en moltes diòcesis d'Europa. El nostre país no és una excepció. Hi ha pocs joves que facin el pas d'entrar al Seminari amb la intenció d'esdevenir preveres i servir Jesucrist, l'Església i la humanitat sencera. Les raons són diverses, i són prou conegudes. La més important és, probablement, la dificultat de viure la presència de Déu en la pròpia vida en un món inestable i líquid. Moltes persones coneixen espiritualitats difuses (cristianes o no cristianes), però desconeixen un Déu personal, proper, amic, que és a prop del cor i es revela mitjançant la seva Paraula.

La crida de Déu, el seu toc suau –que pot ser fort– passa per la vida de les persones, perquè Déu no deixa de trucar a la porta de moltes maneres. De vegades, sents que no et pots quedar indiferent davant la gent que pateix, els pobres, els malalts. Altres vegades, sents que dins teu ressona una pregunta que t'apropa a Jesús. Altres vegades, sents que has de reaccionar davant un fet que sacseja la teva vida i et porta a reflexionar sobre la fragilitat o fins i tot la mort. Altres vegades, sents una insatisfacció davant el que

fas o el que voldries fer sense saber cap on has de tirar o decidir-te. Tot això són indicis d'alguna cosa que es mou dintre teu. La resposta a la inquietud arribarà quan et plantejis si darrere aquests indicis hi ha la veu de Déu que et crida.

Déu crida cada persona a trobar-se amb ella mateixa, a mirar la seva vida en perspectiva i profunditat, sense que això sigui, sovint, una crida definida a una opció concreta. Tanmateix, quelcom es mou i tot d'una s'obre un camí que pot ser de realització personal i de gran bellesa. Arribats en aquest punt, però, calen dues coses. D'una banda, cal que la persona –sigui jove, sigui adulta– tingui el coratge de plantejar-se el seu futur, més enllà del que té en aquest moment entre mans (un projecte, una feina). D'altra banda, cal que aquest o aquesta tingui l'ajut d'algú que l'escolti i l'orienti, d'algú que, tot respectant la llibertat de l'altre, li mostri la cruïlla en què es troba, sense pressions ni afalacs, amb senzillesa, amb humilitat, algú que pregui de veritat per ell o ella i tingui viu un sentit espiritual.

També pot succeir que la persona que es planteja el significat d'allò que viu no aconsegueixi ser-ne del tot conscient, i que es debati en una zona de foscor i de claror, on s'alternin moments de més o menys lucidesa. Llavors és probable que aquesta persona no demani

una ajuda o, si la demana, no entengui exactament què li passa. En qualsevol cas, cal que algú se li faci proper, vagi a trobar-lo, l'intercepti. Aquesta acció pot ser decisiva. Les persones realment espirituals sabran captar aviat si algú passa per un moment de preguntes interiors i per una situació de recerca. Interceptar és ajudar a discernir.

Aquí és on entra en joc la comunitat cristiana, de manera especial els preveres, com a homes de Déu que són i han de ser. Malgrat els episodis lamentables dels darrers anys que han envoltat la vida d'*alguns* preveres i que han obert ferides profundes en el cos eclesial i social, malgrat el desencís amb què *alguns* d'ells viuen el seu ministeri, és clar que el prevere, quan manté la seva vocació primera, resulta ser la persona més adequada per interceptar i donar resposta a les preguntes que molts –més dels que ens pensem– es fan. Si el prevere és un home que té una vida interior plena de l'amor de Jesús, si sap escoltar

i acollir, si exerceix una paternitat generosa, és el primer a l'hora de fer-se càrrec de les persones que senten canvis o qüestionaments dins seu o experimenten la insatisfacció i viuen una recerca existencial.

Però no és tan sols el prevere qui pot ajudar al discerniment. El prevere és un batejat que ha donat la seva vida per causa de l'Evangelí de manera gratuïta i refiat de l'ajuda de Déu, que ha estat cridat a partir el pa de l'Eucaristia i de la Paraula i a servir els més petits. Però, al costat d'ell hi ha molts altres membres del poble de Déu –consagrats, consagrades, laics, laiques– que poden ser instruments de la voluntat divina. En darrer terme, aquesta és la finalitat última de les persones que acullen un germà que trobarà la seva joia, si és aquest el seu camí, en una vida dedicada tota ella al servei de Déu i dels altres, especialment com a prevere de l'Església de Crist.

ARMAND PUIG I TÀRRECH
Rector del Seminari Major Interdiocesà